

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2293/2015
30.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле С.М. из Н.С., Ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Ј.М., адвокат из Н.С., против тужених Т.Г. и Б.В., обе из Н.С., чији је заједнички пуномоћник А.Б., адвокат из Н.С., ради поништаја уговора о поклону, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду Гж 133/2015 од 11.03.2015. године, у седници већа одржаној 30.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ решење Вишег суда у Новом Саду Гж 133/2015 од 11.03.2015. године и решење Основног суда у Новом Саду П 1813/2010 од 12.01.2015. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Решењем Основног суда у Новом Саду П 1813/2010 од 12.01.2015. године, одбачена је као недозвољена жалба тужиле изјављена 06.01.2015. године против решења Основног суда у Новом Саду П 1813/2010 од 17.11.2014. године.

Решењем Вишег суда у Новом Саду Гж 133/2015 од 11.03.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и првостепено решење потврђено.

Против правоснажног решења донетог у другом степену, тужила је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији на основу члана 412. став 1. и 3. у вези са чланом 399. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиле основана.

Према стању у списима предмета, тужила је 19.01.2009. године поднела тужбу против тужених пред Општинским судом у Новом Саду, ради поништаја уговора о поклону. Основни суд у Новом Саду је донео пресуду П 1813/2010 од 24.01.2014. године којом је тужбени захтев одбијен као неоснован. Против ове пресуде тужила је поднела жалбу која је одбијена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1494/14 од 19.09.2014. године. Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужила је изјавила ревизију, путем пуномоћника Ј.М., адвоката из Н.С., због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Решењем Основног суда у Новом Саду П 1813/2010 од 17.11.2014. године, ревизија тужиле је одбачена као недозвољена зато што вредност предмета спора не омогућава подношење ревизије према члану 394. став 2. ЗПП. Против овог решења тужила лично је изјавила жалбу. Решењем Основног суда у Новом Саду П 1813/2010 од 12.01.2015. године, одбачена је као недозвољена жалба тужиле изјављена 06.01.2015. године против решења решења Основног суда у Новом Саду П 1813/2010 од 17.11.2014. године. Побијаним решењем Вишег суда у Новом Саду Гж 133/2015 од 11.03.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и првостепено решење потврђено.

Нижестепени судови су закључили да је недозвољена жалба тужиле изјављена 06.01.2015. године против решења првостепеног суда од 17.11.2014. године, којим је одбачена ревизија, зато што је изјављена од тужиле лично, а не од адвоката, због чега је на основу члана 84. став 2. у вези са чланом 401. став 2. тачка 2. ЗПП одбачена, јер адвокат мора да заступа странку не само приликом подношења ревизије, већ у целом поступку по ревизији.

Врховни касациони суд је нашао да је погрешна оцена нижестепених суда о недозвољености жалбе тужиле.

Одредбом члана 84. став 2. ЗПП прописано је да странку мора заступати адвокат у поступку по ревизији и захтеву за заштиту законитости, док је одредбом члана 401. став 2. тачка 2. истог закона прописано да је недозвољена ревизија ако ју је изјавило лице које није адвокат.

Наведеним одредбама ограничено је правило о постулативној способности странке (члан 84. став 1. ЗПП - странка може сама да предузима радње у поступку), које ограничење има легитиман циљ, а то је потреба стручног заступања пред ревизијским судом и подизање квалитета правног средства о коме тај суд одлучује, чиме се странци омогућава боља правна заштита. С обзиром да правило о обавезном стручном заступању у поступку по ревизији ограничава наведено опште правило о постулативној способности странке, не може се тумачити на начин нижестепених судови, да се односи на све парничне радње предузете после поднете ревизије, па и на радњу подношења жалбе на решење о одбацивању ревизије. Наиме, жалба је редовно правно средство о коме одлучује другостепени, жалбени суд и у ситуацији кад је поднета против одлуке донете после поднете ревизије, као у конкретном случају. Применом члана 401. став 1. ЗПП Основни суд у Новом Саду је одлучио о дозвољености ревизије решењем од

17.11.2014. године, а за одлучивање о жалби на то решење надлежан је Виши суд у Новом Саду, а како не постоји правило о обавезном стручном заступању у жалбеном поступку, није било места одбацивању жалбе тужиле као недозвољене.

Сагласно наведеном, Врховни касациони суд налази да се основано у ревизији указује на битну повреду парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, па је применом члана 406. став 1. ЗПП одлучено као у изреци.

У поновном поступку првостепени суд ће имати у виду изнето у овом решењу, па ће после поступања на основу члана 366. ЗПП списе предмета доставити Вишем суду у Новом Саду ради доношења одлуке о жалби тужиле изјављеној против решења првостепеног суда од 17.11.2014. године.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**